

hvor den studerende også modtager støtte fra uddannelsesfonden, er forhøjet til forskellen mellem 11.000 kr. (oprindeligt foreslået 10.000 kr.) og det fra fonden modtagne beløb.

Samtidig er gennemført en generel 18 års aldersgrænse for optagelse af disse lån.

Herudover indeholder loven enkelte yderligere ændringer, hvoraf skal nævnes, at *realkursister* henføres under lovens § 1, stk. 2, hvortil også *HF-studerende* henføres. Herved anses realkursisternes støttemuligheder for væsentligt forbedret.

Undervisningsministeren omtalte i sin fremsættelse, at det ikke ville være muligt allerede med virkning for finansåret 1969-70 at gennemføre en støtteordning, der byggede på principperne i betænkning vedrørende økonomisk støtte til unge under uddannelse (von Eyben-udvalgets betænkning) nr. 506/1968. Lovforslaget tilsigtede derfor alene en væsentlig forbedring af støttemulighederne inden for rammerne af den bestående støtteordning.

Ministerens anså lovforslaget for en overgangsløsning, og regeringen agtede i den næste folketingssamling at fremsætte et lovforslag om en egentlig nyordning af den offentlige uddannelsesstøtte. Der ville i overensstemmelse hermed blive opstillet regler for, i hvilken udstrækning og i hvilken takt en støtteordning på grundlag af den nævnte betænkning ville kunne realiseres.

Lovforslaget behandlede i folketinget sammen med *forslag til folketingsbeslutning vedrørende en reform af Ungdommens uddannelsesfond* (af Knud Nielsen m. fl.) og *forslag til lov om støtte til uddannelse* (af Kjær Rasmussen og Sigsgaard), se side 683 og 614.

1. behandlingen gav ordførerne anledning til at fremkomme med en række principielle betragtninger over støtten til unge under uddannelse. Herom må i det hele henvises til forhandlingerne.

Knud Nielsen (S) fastslog som sit partis opfattelse, som det også fremgik af det ovenfor nævnte forslag til folketingsbeslutning, at regeringen nu i denne samling burde fremsætte forslag til en virkelig gennemgribende reform af Ungdommens uddannelsesfond. Von Eyben-udvalgets betænkning havde foreligget i så lang tid, at dette forslag, som indebar en udskydelse af reformen, var helt uanstændigt og uacceptabelt. Forhøjelsen på 50 mill. kr. kunne kun betragtes som et — til dels virkningsløst — lapperi.

Knud Bro (KF) erkendte, at man ikke med lovforslaget havde løst den målsætning, der var indeholdt i von Eyben-udvalgets flertals forslag, som han i øvrigt kunne tilslutte sig. Man var nødt til at tage hensyn til prioriteringen af de mange krav, samfundet stillede. Lovforslaget var derfor en overgangsløsning, men 50 mill. kr. var dog noget, i hvert fald hvis man sammenlignede det med,